

„Sukurk man tyrą širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią“ /Ps 51, 12/

2007 m. gegužė Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 3 (75)
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

Mieli reformatai, sveikinu jus su Sekminėmis!

Ši šventė mums primena, kad Dievas nepalieka tų, kurie tiki. Dievo Žodis visada išsipildo, o Šventa Dvasia, kaip ir vėjas, pučia kur nori ir joks žmogus, jokia organizacija ar valstybė negali nei Dievo Žodžio atšaukti, nei sustabdyti Šventą Dvasią.

Ji prasiveržia pro uždarytas duris, įeina kur pageidauja. Dvasia skelbia Kristų Jėzų ir žadina tikėjimą ten, kur jo nebuvo ir ten, kur tikėjimo šviesa vos žiba. Tai išūnystės, meilės, galybės ir tvarkos dvasia. Ji nueina ir daro Dievo darbą nepriklausomai nuo pasaulio vyriausybių bei bažnyčių vadovybių planų. Ji pažadina ir veda tikintįjį, parapiją. Kai Dievas prakalbino žydus Egipte, jie buvo pasiruošę klausyti ir išeiti iš turtingiausios pasaulio valstybės. Tai nuostabu. Kai Dievo Dvasia nusileido ant Jėzaus mokinių, jie patys ėmė skelbti Gerąją Naujieną. Taip gimė Kristaus Bažnyčia.

Dievo Dvasia veda ir mus, jeigu mes leidžiamės vedami. Dvasia veda, jeigu yra pakankamai tikėjimo. Ji veda visą krikščioniją.

Ne galybe, ne jėga, bet mano Dvasia, - skelbia Galybių Viešpats. /Zacharijo 4,6/

Maldose prašykime Dvasios vedimo, dvasiško atsinaujinimo reformatų Bažnyčiai ir visai krikščionijai. Reikia klausyti vedimo, nesusiginti Dvasios.

Kun. Tomas Šernas

*Tau garbė, Dvasia Šventoji,
Suramintoja tikroji,
Atgaivintoja žmonijos,
Šviesa Kristaus karalijos!*

Lietuvių liaudies giesmė

DVASIA ŠVENTA

*Tikiu Šventą Dvasią, vieną šventą visuotinę krikščionių
bažnyčią, šventųjų bendravimą*

Vienas žymus dvasininkas yra pasakęs: „Mūsų laiko likimą sprendžia trečioji išpažinimo dalis“. Jis norėjo pasakyti, jog labai svarbu, kad parapijose būtų gyva Kristaus dvasia. Sekminių proga pamąstykime, kaip mes suprantame: tikiu

Šventą Dvasią, vieną šventą visuotinę krikščionių bažnyčią, šventųjų bendravimą.

Ar mes suprantame vienas kitą, kalbėdami apie bažnyčią? Išgirdę žodį „bažnyčia“, daug kas išvaizduoja varpus, vargonus, kunigo

rūbus, suolus, sakyklą... Tačiau Bažnyčia yra kaip tik ten, kur tų daiktų nėra. Naujojo Testamento prasme Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra žmonės, kurie yra išgirdę ir įsisavinę Jėzaus šaukimo balsą. Jėzaus Bažnyčia nėra nedalomas vienetas, bet susideda iš atskirų žmonių, kurie stebuklingu Dievo balsu yra pašaukti. Kas yra įtrauktas į Jėzaus surinkimą, tas Dievo stebuklu gali būti Jėzaus mokytiniu, Jo kaip galvos nariu. Už tokį Dvasios Šventosios veikimą šiandien dėkoke. Ne savo sprendimu, bet Dievo malone esame išrinkti būti Jo bendruomenės nariais.

Yra tik viena Bažnyčia, kadangi yra tik vienas Kristus. Kiekvienoje parapijoje, nors ji būtų ir arčiausiai Naujojo Testamento parapijos idealo, visados yra ir tokių, kurie Jėzaus Bažnyčiai nepriklauso. Jie neturi Kristaus dvasios, kuri sudaro krikščionį, jie nepersunkti Kristaus kraujo, kuris apvalo nuo nuodėmių. Mes dabar neturėtume tiek daug Bažnyčių, jei senovės Bažnyčios būtų išlaikę tyrą Evangelijos dvasią. Kadangi esamos Bažnyčios buvo taip sumenkėjusios ir užmigusios, tai turėjo kilti naujos Bažnyčios, kad vėl atgaivintų gyvąją Evangeliją. Jei mes švenčiame Sekminių šventes, tai darykime tai tikėjime, kad ateis laikas, kada visos Bažnyčios bus susiliejusios į vieną, kurios galva – Jėzus Kristus.

Yra viena šventa Bažnyčia, kuria tikime. Ne dėl to, kad ji būtų neklaidinga, bet dėl to, kad ji pašvęsta Dievui. Kas yra Jėzaus Bažnyčioje, tas gyvas atleidimo malone.

Bažnyčia, kuriai mes priklausome, yra krikščioniška Bažnyčia. „Niekas negali dėti kito pamato, kaip kuris yra jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus“. Mūsų laikmečiu kovojama dėl šio Bažnyčios pamato, tačiau Kristus nėra pavojuje, nes Dvasia išlaiko Jį gyvą ir teikia Jam nugalėjimą. Didesnės garbės nėra Bažnyčiai, kaip jei ji yra puolama. „Tikras yra žodis; jei drauge mirštame, drauge būsime ir gyvi; jei drauge kentėsime, drauge ir viešpatausime“.

Kur yra Bažnyčia, ten yra ir

šventųjų bendravimas. Šventoji Dvasia išveda mus iš vienumos, nes tikėjimas Kristumi, kurį Dvasia suteikia mums, jungia mus tiek su Dievu, tiek su kiekvienu broliu. Todėl nėra krikščioniškumo be bendravimo. Šis bendravimas stipresnis ir patvaresnis nei giminytė ar draugavimas. Kokiais turtingais daro mus šis bendravimas! Kad

šiomis Sekminių dienomis jis taptų gilesnis, tyresnis ir gyvesnis Kristaus dvasia, rimtai melskime: atėik Dvasia kūrėja!

**Patrumpintas pamokslas
perspausdintas iš „Sėjėjo“ Nr.11
(330), 1939 m. birželio mėn. 1d.,
kalba netaisyta**

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios superintendentas, senjoras, kunigas POVILAS JAŠINSKAS

Prisimenant 25 –ąsias mirties metines (1889 08 19 – 1982 05 19)

Dieve, aš troškau vykdyti
Tavo valią, Tavo Įstatymas yra
mielas mano širdžiai.
Tavo teisumą aš skelbiau
surinkimui.
Viešpatie, Tu žinai, kad aš
netylėjau lūpas sučiaupęs.
Taigi, Viešpatie, ir Tu manęs
pagailėki, Tavo gerumas ir ištiki-
mybė mane visuomet tesaugo.

/Psalmė 40 8-10, skaityta 1981
10 04 atsisveikinant su parapija
paskutinėse senjoro pamaldose/

Šių metų gegužės 19 d. minime 25 –ąsias Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios superintendente, senjoro, kunigo Povilo Jašinsko mirties metines. Jį pažinojo dauguma jaunų ir senų Lietuvos ev. reformatų. Tai buvo iškili ir šviesi, gyvenimo audrų užgrūdinta asmenybė: net 54 metus ištikimai tarnavęs Bažnyčiai kaip kunigas, o iš viso bažnytiniam darbui pašventęs 68 savo gyvenimo metus.

Buvo plataus akiračio, eku-
meninio nusistatymo asmenybė,
puikiai sugyveno su visomis kon-
fesijomis, tikinčiaisiais ir netikin-
čiais. Ypač artimais saitais likimas
Jį buvo susiejęs su Lietuvos ev.
liuteronų Bažnyčia, jos vyskupu
Jonu Kalvanu, padėjusiam sunkiais
mūsų Bažnyčiai laikais iškęsti val-
džios paniekinimą, atskyrimą nuo
visuomenės gyvenimo.

Povilas Jašinskas gimė 1889
rugpjūčio 19 d. Biržų vlsč. Melai-
šių kaime, Papilio ev. reformatų
ūkininkų Stanislovo ir Kotrynos
Užunarytės Jašinskų šeimoje, ku-
rioje augo dar dvi seserys - Elžbieta
ir Konstancija. 1891 m. rudenį
sudegus Jašinskų trobesiams, kol
atsistatė teko gyventi vargingiau.
Vaikams kiek paaugus, tėvai pradė-

jo nuomoti nusigyvenusio kaimyno
ūkį. Povilo pirmoji mokytoja buvo
motina, kuri prie verpimo ratelio
iš „Kancionolo“ išmokė sūnų
skaityti. Vėliau mokėsi pas kaimo
„daraktorių“. Būdamas septynerių
Povilas jau gerai skaitė gotiškoms
raidėmis atspausdintą reformatų
giesmyną „Kancionolą“. Iš sene-
lio, kaimo „švintėjo“ Motiejaus
Užunario atmintinai išmoko daug
giesmių.

1910 metais mirus tėvui neprado
noro siekti mokslo. Baigęs
pradžios mokyklą, įstojo į Biržų
miesto keturklasę, įsteigtą kunigo
prof. Jakubėno pastangomis. Jau
suaugęs jaunuolis nuosekliai siekė
mokslo: rengėsi gimnazijos dviejų
klasių egzaminams, pradėjo moky-
tis groti vargonais pas ev. liuteronų
vargonininką Jurį Stiebę. 1914
metais susirgus Biržų reformatų
bažnyčios vargonininkui Mikelė-
nui, P. Jašinskas buvo pakviestas jį
pavaduoti: groti bažnyčioje, mokyti
konfirmantus Katekizmo, Bažny-
čios istorijos.

Vėliau savaime įsijungė į taip
vadinamą „švintėjų“ gretas, kurie
Biržų krašte buvo žinomi ne tik
kaip giedotojai, bet ir Dievo žodžio
skelbėjai. Pirmojo pasaulinio karo

audros išblaškė reformatų kunigus,
ir P. Jašinskui teko kas antrą sekma-
dienį vesti pamaldas savo gimtosios
parapijos Papilio bažnyčioje. Nuo
1916 iki 1918 metų rudens Jis var-
gonavo bažnyčioje ir kartu dirbo
tikybos mokytoju pradžios mokyk-
loje Papilyje. 1918 m. Vilniaus Si-
nodas paskyrė P. Jašinską vargoni-
ninku į Nem. Radviliškio bažnyčią,
kur išdirbo iki 1923 metų. Nesant
kunigo, tvarkė parapijos reikalus,
dėstė tikybą pradžios mokykloje.
Nepriklausomos Lietuvos Švietimo
ministerijos nurodymu tikybės mo-
kytojai privalėjo būti baigę bent 4
gimnazijos klases. Pats pasirengęs
nesunkiai išlaikė egzaminus Nem.
Radviliškio progimnazijoje ir įgijo
reikalaujamą pažymėjimą.

Apsispręsti tarnauti Dievui Po-
vilą Jašinską pastumėjo lemtingas
įvykis. 1919 m. balandžio 6 d. Jis
iš Biržų ėjo aplankyti likusių Me-
laišiuose motinos ir sesers. Kaip
dažnai darydavo, ėjo ne keliu, o
žmonių pramintais takeliais. Todėl
niekieno nepastebėtas perėjo fron-
to liniją iš vokiečių pusės. Rusai
buvo apgyvendinę Melaišiuose
savo kareivius, pas Jašinskus gyve-
no kulkosvaidininkų kuopos vadas.
Kai Povilas parėjo namo, to vado
nebuvo, tačiau rusai pastebėjo,
kad kaime atsirado jaunas, pačia-
me jėgų žydėjime vyras. Nespėjo
Jašinskas pailsėti po kelionės, kai
prisistatė patruliai ir, apkaltinę
šnipinėjimu vokiečiams, išsivedė.
Nugabeno į Svylius, uždarė į smuk-
lininko daržinę, pasakė: „tamsta,
rytoj būsi sušaudytas“. Namuose
motina ir sesuo sugrįžusį rusą -
„nuomininką“ pasitiko verkdamos,
šiai taip papasakojo kas įvyko. Tas
išklausinėjo, ką sūnus Povilas veikė
Biržuose. Kulkosvaidininkų vadas
buvo giliai tikintis stačiatikis, ir su-
žinojęs, kad Jašinskų sūnus dirbo
„prie bažnyčios“, pasakė: „jei jau
prie bažnyčios, tai negali būti šni-
pas“. Patikėjęs Povilo nekaltumu,

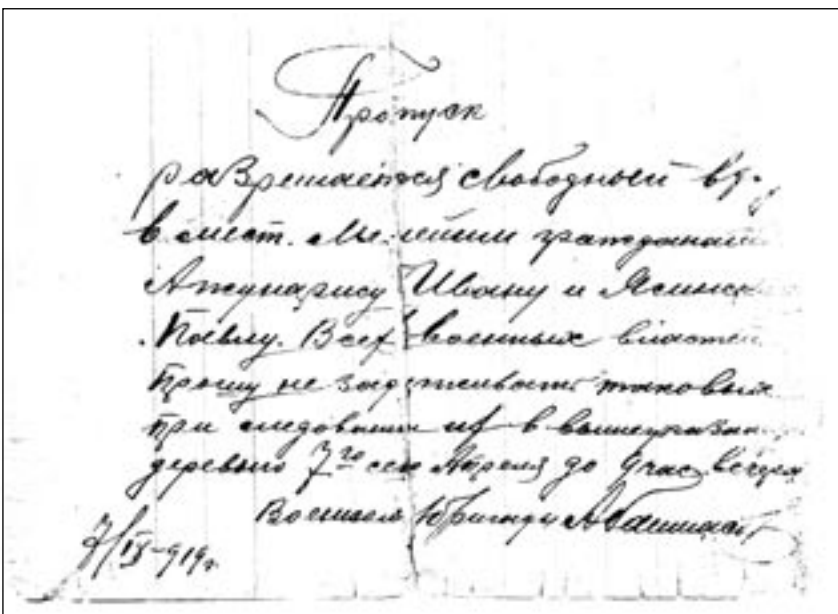

su Jo motinos broliu Užunariu Jonu išėjo į Svylius, kur buvo karinė vadovybė. Kitą rytą daržinės duris atidaręs sargybinis sulaikytajam pasakė: „Jašinskij, esi laisvas, keliauk!“. Nepatikėjęs ir bijodamas, kad nebūtų nušautas į nugarą, Povilas Jašinskas viršininko paprašė raštelio. Tas išplėšė iš sąsiuvinio pusę lapo ir parašė „propuską“ namo, į Melaišius. Ta sąsiuvinio lapo pusė Jašinskui tapo antruoju „gimimo liudijimu“. Jis suprato, kad Dievas per visai nepažįstama

stačiatikių padovanojo Jam antrą gyvenimą, kuris priklauso jau ne Jam – Povilui Jašinskui iš Melaišių, o Dievui. Galutinai ir tvirtai pasiryžo savo gyvenimą pašvęsti tarnavimui Dievui. 1924 m. Sinodo kolegija pasiuntė P.Jašinską mokyti į Bazelio (Šveicarija) Evangeliškos Misijos Draugijos teologijos seminariją. Grįžęs iš Bazelio 1928 m. birželio 24 d. Biržuose per Sinodą buvo ordinuotas diakonu ir paskirtas aptarnauti Švobiškio reformatų parapiją superintendente P.Jaku-

bėno priežiūroje. Po metų 1929 m. birželio 25 d. ordinuotas kunigu ir Sinodo nutarimu paskirtas nuolatinu Švobiškio parapijos klebonu, nes išlaikė visus gimnazijos kurso ir Kauno Vytauto Didž. Universiteto evangelikų Teologijos fakulteto stojamuosius egzaminus ir pradėjo studijas. Kunigaudamas Švobiškyje kun. P. Jašinskas parašė bei apgynė diplominį darbą tema: „Jėzus buvo Dievas ar Žmogus?“. 1935 metais Jam buvo suteiktas diplomuoto teologo vardas. Švobiškyje dirbo 12 metų, 1929 m. spalio 28 d. vedė mokytoją Emiliją Ruplėnaite, Štarkirių pradžios mokyklos mokytoją. Ten gimė dukra Emilija Irena (1933 m.) ir sūnus Povilas Algimantas (1935 m.).

Kunigaudamas Švobiškyje Jis taip pat aptarnavo Aukštelkų, Kėdainių ir Šiaulių parapijas, o nuo 1935 iki 1939 metų dar ir Klaipėdoje Vytauto Didžiojo gimnazijoje dėstė tikybą evangelikams. Šalia tiesioginio kunigo darbo, nemažai rašė reformatų, evangelikų spaudai. Jo straipsnių galima rasti tarpukario Lietuvoje leistuose „Sėjėjuje“, „Mūsų Žodyje“, „Evangelikų Kelyje“. Kai kuriuos savo straipsnius ar eilėraščius, kurie virsdavo ir giesmėmis, Jis pasirašinėjo Žagarėlio slapyvardžiu.

„Propuskas“ namo į Melaišius

Vertinga yra Švobiškyje parašyta tos parapijos išsami istorija, su-registruoti visi ten dirbę kunigai, pateikta daug unikalių faktų apie apylinkės dvarus, žymesnius žmones. Jis pirmasis susirūpino savo vaikystės draugo poeto Juliaus Janonio biografijos kūrimu ir parašė atsiminimus „Vargo poetas“.

Nuo 1940 m. balandžio 1 d. kun. P. Jašinskas buvo perkeltas į Biržų parapiją klebonu. Be tiesioginio darbo, dar keletą metų, iki panaikinant tikybos mokymą mokyklose, dirbo kapelionu. Nuo 1942 metų Sinodo iki 1957 m. kun. P. Jašinskas ėjo Sinodo kolegijos viceprezidento pareigas. 1957 m. tuometinė valdžia leido sušaukti Biržuose Jubiliejinį Sinodą Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios 400 metų sukakčiai paminėti. Pakeitus Kolegijos pavadinimą, buvo išrinkta Konsistorija, jos pirmininku tapo kurt. Kostas Burbulyš (1889 01 26 – 1981 11 12), vicepirmininku – senjoras kun. Adomas Šernas, o kun. Povilas Jašinskas – Konsisto-

rijos prokuratoriumi.

Pasiligojusiam senjorui Adomui Šernui 1965 m. atsisakius kunigystės, jo pareigas ėjo, o po kun. M. Franko mirties 1968 m. ir visų išlikusių parapijų tikinčiuosius aptarnavo, vienintelis likęs kun. P. Jašinskas. Jam teko rūpintis visos Bažnyčios reikalais: veikiančių, išlikusių parapijų registravimu, atstovavimu valdžios įstaigose, atstovauti LERB įvairiuose renginiuose, konferencijose, palaikyti ryšius su kitų konfesijų vadovais, priiminti retus, bet vos egzistuojančiai Lietuvos reformatų Bažnyčiai labai svarbius svečius iš Latvijos, Rusijos, Vengrijos. Tik 1971 m. liepos mėn. Biržuose buvo ordinuotas diakonu Petras Čepas, o 1979 m. per iškilmingas pamaldas senj. P. Jašinskas kartu su WARC (Pasaulinės Reformuotų Bažnyčių Aljanso) viceprezidentu vengru dr. kun. Karoliu Tot'ui išventino jį į kunigus ir perdavė pagrindinę savo darbo našta. 1981 m. per Pjūties padėkos pamaldas Biržų

reformatų bažnyčioje, dalyvaujant tam pačiam kun. K. Tot'ui, 92 metų superintendentas senjoras kun. Povilas Jašinskas atsiveikino su parapija ir užbaigė Viešpaties palaimintą, daug skausmo, išmėginimų suteikusią tarnystę.

1982 m. gegužės 19 d. superint. kun. P. Jašinskas užbaigė savo žemišką kelionę. Palaidotas Biržuose, Liepų kapinėse.

Jo visas gyvenimo kelias praėjo ne šalia, o su Bažnyčia, jai - Lietuvos reformatų Bažnyčiai - buvo atiduoti visi darbingi metai, laisvalaikis, jėgos. Jo paties žodžiais tariant: „Į visą savo trumpo amžiaus bėgį žiūrint, tenka tarti: tai buvo įvairu, tai buvo varginga ir kartu gražu – tai buvo Viešpaties malonė“.

Pasinaudota Povilo A. Jašinsko jnr. ir Eugenijos Jašinskaitės Dagienės prisiminimais bei Jono Jasiukėno straipsniu „V.r.ž.“ Nr.7 (9), 1999 rugpjūtis.

nukelta į 6 p. ▶

Minint prieš 25 metus mirusį LERB superintendentą, senjorą kun. Povilą Jašinską „Vilniaus reformatų žinioms“ tiktų atspausdinti Jo pamokslą. Deja, kunigas jų nerašė, kalbėjo „iš minties“ dalinai nenorėdamas, kad sovietiniais metais Jo pamokslai taptų „daiktiniu įrodymu, kad kas nors juos nagrinėtų ir panaudotų piktam“. Gal nedaug kas žino, kad kun. P. Jašinskas buvo gerai pažįstamas su reformatu, poetu Juliumi Janoniu: kartu augo, mokslus Biržuose ėjo. 1940 m. „Sėjėjuje“ buvo išspausdinti kun. P. Jašinsko atsiminimai apie Vargo Poetą Julijų Janonį, jo vardu pavadinus Biržų gimnaziją.

VARGO POETAS

Biržų ev. reformatų parapijos pakraštyje, mažame Beržinių kaimelyje, menkoje, prie miško prisiglaudusioje lūšnelėje pirmą kartą išvydo šį pasaulį „Vargo Poetas“ – Julius Janonis. Apie poetą Julijų Janonį – Vaidilos Ainį žino mūsų skaitančioji visuomenė iš jo raštų. Ir žino daugiausia jį toki, koks jis pasireiškė savo raštuose ir koks jis buvo paskutiniaisiais jo trumpo gyvenimo metais Petrapilio universitete ir kalėjime. Daug kam yra žinomas taip vadinamas „Juliaus Janonio testamentas“ ir tragiška jo mirtis 1917 m. gegužės mėn. 17 d. netoli Petrapilio. Man, kaip artimiausiam Juliaus Janonio visos šeimos, ir kartu jo vaikystės dienų draugui, yra žinomas ir pažįstamas visas Julius Janonis: kaip jis augo, brendo ir koks jis subrendęs buvo.

Biržų kraštas iš seno pasižymi pažangumu. Biržų krašto dvasia yra laisvės, pažangos ir kartu tolerancijos dvasia, kurios šaknys glūdi ir siekia Reformacijos laikus. Tą dvasią rado Julius Janonis jau gimdamas savo tėvų lūšnelėje, savo gimtinės aplinkoje. Ypatingai jis kvėpavo ta dvasia persisunkusiu

oru keletą metų besimokydamas Biržų miesto pradžios ir vidurinėje mokyklose. Čia jis lankė kasdien kunigaikščių Radvilų piliakalnį su didingų rūmų griuvėsiais ir senų medžių pavėsyje sėmė sau jėgų iš žilos senovės. Čia jis pasiryžo vėl atkurti senovės milžinų, tėvynės meilės ir žmonėms pasiaukojimo ugnį ir pasirinko sau slapyvardį „Vaidilos Ainis“. Čia, Biržuose, jis rado žmonių, kurie troško, laukė lietuvių tautos atgimimo ir dėl jo kovojo. Tų žmonių ir Biržų aplinkos įtakoje augo ir brendo jo dvasia, jis rengėsi kovai už laisvę ir žmonių gerbuvį.

Julius Janonis gimė 1896 m. kovo mėn. 23 d. Martyno ir Marės Klybaitės – Janonių šeimoje trečiuoju kūdikiu. Jo gimtosios lūšnelės seniai jau nebėra. Ją sudegino Didžiojo karo laiku vokiečių šovinių ugnis. Lūšnelė buvo statyta ant svetimo žemės, už kurią Juliaus tėvai turėjo atidirbti „dianas“. Nebėra baltažievių beržų miško nė kelmo, nei tos „Popo pievos“, kurioje mažasis Juliukas bėgiodavo ir rinkdavo gelsvas purienas. Nebėra Lietuvoje nė vieno Juliaus šeimos nario. Seselės, vyresnioji Marytė ir jaunesnė už Julijų Emilija, išvyko Amerikon sau laimės ieškoti. Jos iškvietė po karo ir savo senus tėvelius. Juliaus brolis Mykolas gyveno Rusijoje.

Juliaus tėvai buvo neturtingi, bežemiai. Tėvas žiemomis kirsdavo miškuose malkas ir brukdavo linus ūkininkams, vasarą eidavo uždariauti Latvijon arba dirbo padieniu darbininku Unglininkų dvare ir pas

apylinkės ūkininkus. Jis būdavo namie su vaikais tiktai per šventes ir tada, kai negaludavo. O sirgdavo jis dažnai, nes turėjo nesveikatą viduriuose. Tikraja auklėtoja ir keturių vaikučių globėja bei rūpintoja buvo motina, smulkutė, pabalusiu veideliu, bet labai gyva ir vikri moteris. Julius, kaip ir jo brolis Mykolas, buvo tikri, gyvi motinos atvaizdai.

Sunkios buvo Juliaus vaikystės dienos. Nevisada buvo užtektinai ir juodos, sausos duonos. Mykoliukui ir Marytei paūgėjus, išvedė juodu motina Latvijon ganyti. Juliukas su mažąja sesute Emilija dažnai ištisomis savaitėmis likdavo vieni namie. Tėvus jie matydavo tik nakčiai grįžusius iš darbo. Todėl labai laukdavo žiemos ir Kalėdų švenčių. Jie žinodavo, kad Kalėdų šventėms bus visi namie ir jų lūšnelėje sužibės Kalėdų eglutė. Niekur apylinkėje eglaitės Kalėdoms nebūdavo, tiktai pas Janonius. Tai Juliuko ir motinos nuopelnas, jie abu rūpinos, kad tėvas atneštų iš miško eglaitę gražią, kilniajam Kalėdų kūdikiui pagerbti.

Juliaus motina buvo maldinga, meili, teisinga, padori, labai išmintinga moteris ir be galo jautrios sielos. Toksai buvo ir Juliukas, visai į motiną nusidavęs. Žiemą Juliaus motina mokydavo savo ir kaimynų vaikus, net tolimesnės apylinkės ūkininkų vaikus skaityti ir net rašyti. Pas Janonius buvo tikra, gyva „Vargo mokykla“. Sukdama ratelį ar siūdama rankine mašinėle, ar kitą kokį darbą dirbdama Janonienė vis žiūrinėjo ir vaikų jai pakišamą knygą, kad paaiškintų jiems nepažįstamas raides. Rašyti vaikai turėdavo anglimi ar degtų kalkių gabaliukais ant pečiadangtės lentos, jei kuris neturėjo gripelio ir tablyčios. Mokėsi vaikai skaityti iš „Kancionolo“ – ev. reformatų giesmių knygos, nes kitokių knygų prieš 1905 metus nebuvo kur gauti. Juliaus motina mokėjo skaityti ir kiek rašyti lietuvių, latvių ir rusų kalbomis. Kas gaudavo iš kur laišką, bėgdavo pas Janonienę, kad perskaitytų. Vargšė moteris tuo būdu užsitarnaudavo sau ne vien pagarbos, bet dažnai ir me-

džiuginės paramos varge. Visur ji buvo laukiama ir gerbiama. O apylinkės ūkininkų vaikams būdavo tikra šventė, jei „geroji tetulė“ užsukdavo. Ji visada atnešdavo riešutų, džiovintų baravykų arba nors šermukšnio uogų, ar žiemą nuo šalčio gerai apnokusių skanių laukinių obuolėlių. Šitų eilučių rašytojas yra vienas tų, kurie visada jos laukdavo, ypatingai tada, kada prieš Kalėdas atsirasdavo naujas, iš Rygos atvežtas latviškas kalendorius, kurį skaityti mokėdavo tikrai Janonienė.

Juliukui paaugus tiek, kad galėtų ganyti, jį motina vieną pavasarį kartu su kitais vaikais išvedė Latvijon ir parsamdė kur tai už Barbelės pas ūkininką. Čia prasi-dėjo Juliukui tikra gyvenimo kova už būvį. Pasibaigė jo laisvosios dienos, vasaromis iki tol turėtos, kada jis uogaudavo miške nuo ankstauro ryto iki vėlaus vakaro. Rudenį už jo gautą algą išsiprašė tėvų pirktis knygų ir leisti mokyklon į Biržus, į pradžios mokyklą. Juliukas, motinos kiek pamokytas iš karto buvo priimtas į „antramečių“ skyrių. Mokyklos vedėjas mokytojas Pro-tas Juliuką pamilo dėl jo kuklumo, darbštumo ir išmintingumo. Jis ir mokiniai Juliuką vadindavo „Saliamonas II“. Ko draugai nežinodavo, Juliukas žinodavo.

Jau pradžios mokykloje Juliukas pasižymėjo savo poetiškais gabumais. Jis rašinėjo eilėraščius ir apsakymėlius rusų ir lietuvių kalbomis. Baigus pradžios mokyklą, jis neturėjo lėšų mokslą toliau tęsti. Laimei ir čia likimas jam padėjo: juo susidomėjo nenuilstamas Biržų lietuvių šviesuomenės darbuotojas prof. Jakubėnas, kurio pastangomis buvo įsteigta Biržuose keturių klasių miesto mokykla. Prof. Jakubėnas be atlyginimo dėstė jo paties pastangomis įvestą toje mokykloje lietuvių kalbą ir kitus dalykus. Jis rūpinosi, kad kuo daugiau būtų mokykloje lietuvių vaikų ir kad jie mokytųsi savo tėvų kalbos. Jis išrūpino Juliui iš ev. reformatų Sinodo pašalpą, patsai teikė jam rūbų ir batus, net knygas, kad tik tas galėtų tęsti mokslą. Prof. Jakubėnas lietuvių kalbos pamokose mokė ne tik

teorijos, bet ir nepraleido progos neiškėlęs lietuvių kalbos grožio. Jis įdiegė mokinių širdyse meilę ne vien lietuvių kalbai, bet ir lietuvių tautai, lietuvių tautos gyvenimui. Lietuvių kalbos pamokas mokiniai taip pamilo, kad jas lankė net ir nelietuviai vaikai. Julius per lietuvių kalbos pamokas kiekvieną pastabą, kiekvieną sakinį sau užrašuos žymėdavo ir juos taikė savo kalboje ir rašiniuose. Susitvėrė slaptai lietuvių kalbos mylėtojų mokinių būrelis ir pradėjo leisti slaptą ša-firografuotą laikraštėlį „Svirplį“. Julius Janonis buvo to būrelio vadu ir laikraštėlio redaktorium. Prof. Jakubėnas buvo redaktoriaus padėjėju. Jie abu tvarkė straipsnelius, taisė eilėraščius ir jų kalbą. Julius patsai rašė daug straipsnelių ir eilėraščių, bet jis dar nepažino eilavi-mo taisyklių. Prof. Jakubėnui teko ir čia būti jo mokytoju. Eilėraščius taisant, dažnai tekdavo jų reikalu pasitarti ir su Biržų poetu, seneliu, gimnazijos mokytoju St. Dagiliu, tuo laiku gyvenusiu Biržuose. Taip Biržų miesto mokykloje, prof. Jakubėno globoje ir jo įtakoje pradėjo vystytis Juliaus Janonio poetiški gabumai. Jo jautri siela atjautė jam reiškiamą prielankumą ir meilę, ir jis tai brangino. Baigęs Biržų miesto keturių klasių mokyklą, Julius Janonis atėjo atsisveikinti su savo mylimu mokytoju prof. Jakubėnu ir įteikė jam visos klasės draugų pirktą atminčiai dovanėlę, dailininko A. Varno gražų piešinėlį „Berželis svyruonėlis“. Ta proga jis pasakė giliai atjaustą atsisveikinimo kalbą. Ta brangi dovanėlė – paveikslėlis su Juliaus Janonio parašu ilgai puošė prof. Jakubėno kambarį ir priminė tą brangų kilnų jaunuolį. Prof. Jakubėno įtakoje brendo „Vargo Poetas“.

Besimokydamas Biržuose, vasaros atostogas Julius daugiausia praleisdavo Mielaišiuose, kur jo tėvai tuo laiku buvo išsinuomoję ilgiametams nedidelį ūkelį. Čia jis nuoširdžiai draugavo su šių eilučių rašytoju ir su kitais apylinkės jaunuoliais, trokštančiais geresnės ateities ir laisvės tėvynei Lietuvai. Dažnai vasarą ištisomis savaitėmis Julius buvodavo ir Papilio refor-

matų klebonijoje, kur draugavo su savo mokslo draugu kun. Neimano sūnumi Stasiuku ir savo idėjų draugu Kaziu Binkiu. Papilio ev. reformatų parapijos namas – „Mūrelis“, kur Julius turėdavo kambarėlį pastogėje, būdavo tos apylinkės moksleivių susitikimo vieta.

Baigęs Biržų miesto keturių klasių mokyklą, Julius, per vasarą gerai pasiruošęs, įstojo į Šiaulių berniukų gimnazijos VI klasę 1914 m. rudenį. Baigęs VI klasę, 1915 m. vasarą jis gyveno Mielaišiuose pas tėvus. Vyko Didysis karas, Šiaulių gimnazija buvo iškraustyta į Rusijos gilumą. Juliui neliko nieko kito, kaip vykti Rusijon, ko jis labai nenorėjo. Tuo laiku turėjo atostogas ir gyveno vasarą pas tėvus ir Juliaus brolis Mykolas, tarnavęs kariuomenėje. Besiartinant frontui ir besitraukiant rusų kariuomenei atgal, Julius vis dar tikėjo, kad rusai atsilaikys ir nenorėjo pasitraukti iš gimtojo kampelio. Tuo laiku jis daug dirbo, rašė ir vertė raštus iš rusų kalbos. Jį jaudino klausimas: ką daryti, kad piktas būtų pašalintas iš pasaulio iš žmonių širdžių? Jo rašiniai ir kalbos buvo persunktos tą klausimą gvildenančiomis mintimis. 1915 m. rugpjūčio mėn. pradžioje Julius atsisveikino nuo tėvų ir gimtinės, su mažu rankinuku rankoje paskutinį kartą aplėido Lietuvos šalį. Jam buvo be galo skaudu. Šių eilučių rašytojui teko būti liudininku jo atsisveikinimo su mylimaisiais savo šeimos nariais, palydėti jį iki Papilio ir atsisveikinti su juo paskutinį kartą. Iš Rusijos jis nebesugrįžo. Jo kaulai yra paguldyti šiaurės Rusijoje prie Carskoje Selo.

Baigiu šį straipsnelį paties Juliaus Janonio žodžiais:

*Nekaltinkit manęs už tai,
Kad aš visai nedaug tepadariau,
Kad pakeltos aukštyn galvos
aš nelaikiau,
Kad nežengiau tolyn,
lyg milžinas tvirtai...
Nekaltinkit manęs!!!*

Kun. P. Jašinskas,
„Sėjėjas“ Nr. 13, 1940 m. liepos
1 d. (kalba netaisyta)

NAUJA VALDYBA VILNIAUS RADVILIEČIŲ RATE

2007 m. kovo 25 d., sekmadienį, Trakų g. įvyko rinkiminis LERJD „Radvila“ Vilniaus skyriaus susirinkimas. Jame dalyvavo Rūta Kėželytė, Giedrius Vaitiekūnas, Donaldas Sinkutė, Justas Vaitiekūnas, Žydrūnas Kamarauskas, Ilona Trečiokaitė, Viktorija Statauskaitė, Ignas Skudrickas, Gabija Ramšaitė.

Vilniaus skyriaus pirmininkės

pavduotojos 2006 m. pareigas ėjusi Rūta Kėželytė pateikė žodinę ataskaitą apie 2006 metų LERJD „Radvila“ Vilniaus skyriaus veiklą. Susirinkimas taip pat aptarė planus dėl darbo su jaunimu (nuo 13–14 m.).

Kandidatais į Vilniaus skyriaus valdybą buvo pasiūlyti: Žydrūnas Kamarauskas, Donaldas Sinkutė, Ilona Trečiokaitė ir Gabija Ram-

šaitė. Balsavus visiems susirinkusiems, į valdybą išrinkti: Žydrūnas Kamarauskas, Ilona Trečiokaitė ir Gabija Ramšaitė. Vilniaus skyriaus pirmininku tapo Žydrūnas Kamarauskas, pirmininko pavduotoja – Gabija Ramšaitė, sekretore – Ilona Trečiokaitė.

Gabija Ramšaitė

Stovyklų vadovų ugdymo seminaras Kaune

„Todėl nieko nereiškia nei sodintojas, nei laistytojas, bet Dievas – augintojas“ /1 Kor 3,7/

Šią eilutę kiekvienas savaip bandėme interpretuoti Stovyklų vadovų ugdymo seminare Kaune drauge su svečiais iš Šveicarijos bei iš įvairių Lietuvos vietų suvažiavusiais dalyviais. Vaikų krikščioniško ugdymo draugijos bei JUROPA kovo 31 d. organizuotame savaitgalio seminare susirinko tiek jaunieji krikščionys, pamėgę vasaros stovyklas, tiek jau seniai su stovyklų organizavimu susiję vadovai, mokytojai.

Seminara pradėjo iš Šveicarijos atvykę svečiai, kurie pasidalijo savo patirtimi organizuojant vasaros stovyklas vaikams, paaugliams ir

jaunimui Šveicarijoje. Mus jie supažindino su jų manymu svarbiausiais krikščioniškos stovyklos tikslais – padėti vaikams pažinti Jėzų, paskatinti dvasinį augimą, pasiekti vaikus, kurie nesilanko bažnyčioje, parodyti, kaip melstis ir suteikti pagalbą bei palaikymą.

Seminaro metu turėjome galimybę įsijausti į įvairius vaidmenis: lyg menininkai dėliojome mūsų išvaizduojamos stovyklos darbotvarę, skaitėme ištraukas iš Biblijos ir bandėme jas improvizuoti pantomimos pagalba, žaidėme, diskutavome, vėl buvome vaikais ir bandėm įsivaiz-

duoti, kaip elgtumėmės konkrečiose situacijose, po to į tą pačią situaciją bandėme pažvelgti vadovo akimis.

Vėliau aptarėme, ko stovyklų metu neturėtų daryti vadovas ir kokį pavyzdį turėtų rodyti, taip pat kokias būdais išsiugdyti autoritetą. Nors daug dalykų jau buvo žinoma, tačiau sužinojome ir šį tą naujo, pasidalinome patirtimi bei parsivežėme naujų idėjų... Po seminaro grįžome nekantraudami greičiau sulaukti vasaros ir atverti stovyklų duris...

Donaldas, Rūta, Giedrius ir Eva

V.Kudirkos premija – mūsų parapijietei žurnalistei AURELIJAI ARLAUSKIENEI

Pagrindinė žurnalistikos premija – V. Kudirkos premija – šiemet buvo įteikta žurnalistei Aurelijai Arlauskienei už knygą „Tomas Šernas: vakar buvo rytoj“. Antroji pagal svarbą – V. Gedgaudo premija – skirta Daivai Budrienei ir Antanui Budriui už dokumentinį filmą „Sugrišiu“.

Taip nusprendė Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos konkursų darbų vertinimo komisija, kuri išrinko V. Kudirkos ir V. Gedgaudo konkursų nugalėtojus. V. Kudirkos ir V. Gedgaudo premijų teikimo iškilmės įvykis gegužės 7 d. Marijampolės kultūros centre. Po to Ožkabaliuose prie Lietuvos patriarcho J. Basanavičiaus sodybos – muziejaus buvo pasodinti atminimo ažuoliukai. Apie įsteigtas premijas pasakojo buvęs LŽS pirmininkas Domijonas Šniukas. Jis buvo vienas iš tų, kurie sumanė ir įgyvendino V. Kudirkos premijos idėją. Žurnalistė Aldona Žemaitytė, ilgiau apsisojusi ties knyga „Tomas Šernas: vakar buvo

rytoj“, sakė: „Autorė A. Arlauskiene sugebėjo pažvelgti į tragediją kitu kampu, atskleidė T. Šerno apsisprendimą tapti muitininku, o vėliau šventiku per jo biografiją ir aplinką“. Vertinimo komisija už šį darbą beveik vienbalsiai skyrė A. Arlauskienei 5000 litų dydžio V. Kudirkos premiją.

Renginyje LATGA-A (Lietuvos autorinių teisių gynimo asociacijos agentūros) gen. direktorius Edmundas Vaitekūnas pranešė, kad Auksine LATGA-A žvaigžde už kūrybiškumą ir profesionalumo skatinimą žurnalistikoje apdovanotas žurnalistas Laimonas Tapinas, deja, dėl ligos tądien negalėjęs atvykti į Marijampolę.

Vinco Kudirkos premija yra svarbiausia metinė Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos premija. Ji skiriama žurnalistams už brandžius, humanistines, etines vertybes ir pilietinės - patriotinės visuomenės ugdymo prioritetus puoselėjančius bei valstybingumą stiprinančius spaudos, radijo,

Gegužės 2 d. Lietuvos autorių teisių gynimo asociacijos salėje posėdžiavo LŽS ir NŽKS konkursų darbų vertinimo komisija, kuri išrinko V. Kudirkos ir V. Gedgaudo konkursų nugalėtojus.. Romualdo Pauliukevičiaus nuotr. www.lzs.lt

LATGA-A žvaigždė

televizijos ar foto žurnalistikos autorinius darbus, paskelbtus tais metais. Premija teikiama tik LŽS ir NŽKA nariams. Premijos laureatas paskelbiamas per Spaudos atgavimo, kalbos ir knygos dieną (gegužės 7 d.). Tas pats asmuo premijos laureatu gali tapti tik vieną kartą.

Vinco Kudirkos premija jau buvo pagerbti: Aldona Svirbutavičiūtė, Arvydas Juozaitis, Česlovas Kudaba, Bernardas Aleknavičius, Laimonas Tapinas, Bronys Raila, Marius Baranauskas, Vytautas Matulevičius, Rūta Grinevičiūtė, Skirmantas Pabedinskas, Rytis Juozapavičius, Raimundas Musnickas, Stasys Štikelis, LNK laidos „Abipus sienos“ kūrybinė grupė, dienraščio „Kauno diena“ kultūros ir meno priedo „Santaka“ žurnalistės, Lietuvos radijo laidos „Ryto garsai“ kūrybinė ir kt.

Marijampolės apskrities viršininko A.Mitrulevičiaus (iš kairės) linkėjimai A.Arlauskienei, A.Budriui ir D.Budrienei

Kalbos premijai nominuotas švedų žurnalistas JONAS OHMANAS

Felicijos Bortkevičienės* var-
do premija, skiriama už nuopelnus
puoselėjant lietuvių kalbą, šiais
metais bus įteikta švedų žurnalis-
tui ir vertėjui Jonui Ohmanui.

Jonas Ohmanas kilęs iš Šiau-
rės Švedijos. Baigęs filologijos
bakalauro ir teologijos magistro
studijas, gavo stipendiją ir kurį
laiką dirbo Vilniaus, Panevėžio ir
Klaipėdos liuteronų bažnyčiose.

Jonas gerai pažįstamas vilnie-
čiams reformatams: atsikuriant
bendruomenei pavaduodavo ku-
nigus, laidojo mūsų parapijiečius,
dalyvavo Sinode Biržuose 1994
metais.

Kaip pranešė Lietuvos nacio-
nalinė Martyno Mažvydo bib-
lioteka, J. Ohmaną premijuoti
nuspręsta už aktyvią veiklą ska-
tinant ir plėtojant lituanistikos
tyrinėjimus užsienyje, už paskelb-
tus visuomenei darbus, skirtus
išsamiau pažinti lietuvių kultūros
istorinį paveldą.

* *Felicija Bortkevičienė (1873
– 1945) 20 amžiaus pirmoje pu-
sėje buvo aktyvi visuomenininkė,
rūpinosi gabių studentų, rašytojų,
taip pat kalinių šelpimu, dalyvavo
Lietuvos demokratų partijos ir
moterų susivienijimo veikloje. 1915
m. įstojo į Vilniaus masonų ložę,
ji tapo pirmąja moterimi masonė
Lietuvoje, o 1926 m. kandidata-
vusi į prezidentus, tapo pirmąja to
siekusia lietuve.*

*Švedijos žurnalistas, vertėjas,
rašytojas, puikiai mokantis lietuvių
kalbą, Jonas Ohmanas*

Remiantis nuostatais, F. Bort-
kevičienės premija skiriama kas-
met, paskelbiant nominantus
Spaudos atgavimo, kalbos ir kny-
gos dieną – gegužės 7-ąją, o įtei-
kiant metų pabaigoje.

Skulptorės Dalios Matulaitės
sukurto kūrinio „Vyturys“ kopija
įteikiama už svarbius darbus kal-
bos ir kultūrinio paveldo srityje
su sąlyga, kad nominantui už tuos
darbus nebuvo atlyginta, įverti-
nant, kad nominantas lietuvių
kalbos ir lituanistinio paveldo
puoselėjimui padarė labdaringų
darbų.

Jonas Ohmanas jau penkiolika
metų susijęs su Lietuva.

„Iš dalies šią šalį esu perkan-
dęs, – apie Lietuvą sakė keturias-
dešimtmetis švedas Jonas Oh-
manas. – Iki galo jos nesuprasiu
turbūt niekad.“

Vertėjas, publicistas, žurnalis-
tas, dokumentinių filmų ir kino
scenarijų kūrėjas Jonas Ohmanas
nebijo pasakyti, kad yra atsida-
vęs Lietuvai ir per 15 metų čia įdėjo

daug pastangų – nuolat atvyk-
damas, gyvendamas, rašydamas,
versdamas, bendradarbiaudamas
ir padėdamas bendradarbiauti.
Kartais darbai pasisekdavo, kar-
tais – ne, tačiau tebėra Lietuvoje,
nors galėtų grįžti į Stokholmą ir
toliau ramiai gyventi.

Vilniuje J. Ohmanas rašo pub-
licistinę knygą apie Lietuvos poka-
rį ir apima platesnį Baltijos jūros
šalių kontekstą. Knyga turėtų pa-
sirodyti maždaug po metų.

J. Ohmanas yra ir mūsų litera-
tūros vertėjas.

Išvertė Jurgos Ivanauskaitės
romaną „Ragana ir lietus“, Jurgio
Kučino „Tūlą“, Sigito Parulskio
„Trys sekundės dangaus“, kitų ra-
šytojų novelių, apysakų, esė.

Jis išvertė ir Juozo Lukšos-Dau-
manto knygą „Partizanai“. Parašė
jai komentarus ir smarkiai prisi-
dėjo, kad knyga būtų išleista.

„V.r.ž.“ inf.

*Skulptorės Dalios Matulaitės
„Vyturys“*

Lietuvos Reformacijos ir istorijos draugijai – 15 metų!

Gegužės 12 dieną Vilniaus mokytojų namuose įvyko draugijos VI suvažiavimas, jame dalyvavo 37 delegatai.

Draugijos pirmininkas nuo jos įsikūrimo pradžios prof. hab. dr. Sigitas Kregždė pateikė pastarųjų trejų metų veiklos ataskaitą: kasmet organizuojama apie 10 įvairių renginių, iš kurių paminėtini Reformacijos dienos vieši minėjimai miesto visuomenei, draugijos narių parengtos ir išleistos knygos: dr. Arūno Baublio monografija „Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčios sinodas: organizacija, bažnytinė savivalda ir konfesinės inteligentijos formavimas 1795-1830 metais“ (2006), Jono Aničo „Generolas Silvestras Žukauskas (1861-1937): biografinė apybraiža“, „Reformacija ir reforma“ (2005, apie 2002 m. lapkričio 8 d. draugijos II-ąją tarptautinę mokslinę konferenciją Vilniuje), šiemet pasirodys J. Aničo knyga „Jonas ir Martynas Yčai“ ir kt. 1995 spalio 31 d. įkurtas Lietuvos Reformacijos istorijos muziejus neturi savo patalpų (glaudžiasi Lietuvos genocido aukų muziejuje - dvi didelės metalinės spintos), nėra etatinių darbuotojų, todėl tik kaupiami eksponatai (apie 1000 vnt., daugiausia knygos ir dokumentai), juos planuojama perkelti į virtualią erdvę. Būtina fiksuoti ir materialųjį reformatų paveldą (bažnyčias, kapines, išymių žmonių portretus, peržiūrėti ir inventorinti šeimų archyvus, nuotraukas ir pan.). Pradėjo veikti draugijos internetinė svetainė www.reformacija.lt (sukūrė ir administruoja Justas Brazauskas). Vilniaus savivaldybė šiemet surengė Reformatų skvero Pylimo gatvėje priešais ev. reformatų bažnyčią sutvarkymo galimybių konkursą, bet paminklo Reformacijos pradininkams Lietuvoje dar teks ilgokai laukti, nors ledai ir pajudėjo. Pernai ir šiemet organizuojamos ekskursijos Lietuvos Reformacijos pradininkų ir globėjų Biržų - Dubingių šakos kunigaikščių Radvilų takais. Galime

pasidžiaugti - draugija jau turi savo vėliavą. Bet draugijos veikloje silpnai dalyvauja jaunimas. Šiuo metu yra organizuojama trečioji tarptautinė konferencija „Reformacija – pilietinė visuomenė – valstybė“, kuri turėtų įvykti 2007 m. spalio 27 d. Vilniaus Universiteto centrinių rūmų Teatro salėje. Ši konferencija skirta Reformacijos draugijos 15 metų veiklos sukakčiai bei Reformacijos 490 metinėms paminėti.

Revizijos komisijos narė Gabija Brazauskienė perskaitė draugijos finansinės veiklos patikrinimo aktą. Atsiskaitė skyrių pirmininkai ir darbo grupių vadovai.

Diskusijose buvo svarstomi įvairūs draugijos klausimai. Nuspręsta padidinti nario mokestį nuo 2 Lt iki 10 Lt, o pensininkams ir studentams 5 Lt pasirinktinai. Pritarta valdybai kartu su Vlado Jakubėno draugija (pirm. Irena Skomskienė) parengti kreipimąsi į Vyriausybę dėl lėšų skyrimo minėto kompozitoriaus baletu „Laumės juosta“ pastatymo Lietuvos operos ir baletu teatre. Beje, gegužės mėn. 11d. Biržuose įvyko ev. reformato Vlado Jakubėno (1904-1976) II-asis tarptautinis jaunųjų pianistų konkursas.

Patvirtinus pirmininko ir revizijos komisijos ataskaitas, suvažiavime vienbalsiai išrinktas tas pats draugijos pirmininkas prof. S. Kregždė, o valdybos narių skaičius padidintas iki 19 (buvo 17) ir papildomai išrinkti dr. Aldona Prašmantaitė ir Justas Brazauskas. Pirmininko pavaduotoju (nuo draugijos veiklos pradžios) vėl perrinktas Donatas Balčiauskas, o antruoju išrinktas Kęstutis Pulokas. Sekretore ir išdininke vėl perrinktos Ingrida Ramšienė ir Palmira Dagienė. Suvažiavimo metu veikė paroda „Iš Reformacijos muziejaus fondų“, buvo galima įsigyti Draugijos ir jos narių autorinių knygų.

Suvažiavimo darbą vainikavo jo dalyvių eiseną prie paminklinio akmens Reformatų skvere (pasidžiaugus ažuoliuku prie ev. reformatų bažnyčios, kuris buvo pasodintas po I-ojo draugijos suvažiavimo), gėlių padėjimas ir žvakučių uždegimas bei bendra dalyvių nuotrauka.

Algirdas Žemaitaitis
perspausdinta iš
www.reformacija.lt

Jėzus mums taip kalba: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius“ Jn 11, 25-26.

Viešpats pasišaukė mūsų mažąjį kovotoją PIJŲ...

Balandžio 1-ąją Viešpats pasišaukė mūsų mažąjį kovotoją Pijų...

Tegul gyvas kelsis iš mirties – mūsų Viešpats guodžia tėvelių ir visų artimųjų širdis!...

Ilsėkis ramybėje, mažasis Meilės mokytojai!

Diak. Sigita Švambarienė

Gyvenime,
ant mano vaikiškų pečių
uždėjęs man per sunkią našta,
Dabar šypsais, mane šauki.
Pavasaris...

O pavasari, mėlynai žalias,
Iš žilvyčio dūdelę išsukęs,
Beskambant saulytės
varpeliams,
Su manim visada tu būki...

Mus pasiekė labai liūdna žinia – mūsų visų numylėtinis Pijus iškeliavo pasitikti Kristaus. Patys braukdami skruostais riedančias ašaras, siunčiame pačius nuoširdžiausius užuojautos žodžius Pijaus Tėveliams, Jaunimo seniūnijai, visiems, visiems, kurie taip labai mylėjo Pijų, Jį gydė, Jį palaikė, Jį puoselėjo. Mažasis Pijus užkariavo daugelio žmonių širdis ir Jis gyvens jų atmintyje.

*Vilniaus parapijos vardu –
Renata Bareikienė, parapijos pirmininkė*

„Angels beribėje, moja aukštybėje, arčiau, mans Dieve, arčiau prie Tavęs...“

/ LERB Giesmyno 397 giesmė/ .

Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“ gedi dėl ankstyvos buvusios choristės **DAIVOS PETKEVIČIŪTĖS** mirties ir meldžia Viešpatį paguosti skaudžios nevilties perpildytas Tėvelių širdis.

Daivutė, kaip vokiečių bendrijos choristė, 1998 metais su reformatais važiavo į Vokietiją ir pasiliko „Giesmės“ chore. Kartu keliavome į Škotiją, dalyvavome

1000-mečio renginiuose, ten atšventėme Jos 30-ąją gimtadienį. Daivutė visada buvo besišypsanti, linksma, draugiška, net sunkiai sirgdama neaimanavo, nesiskundė, kiek jėgos leido vis skubėjo gyventi... Nebegiedodama pas mus, dar vis atbėgdavo nors į choro šventes, pasveikinti su gimtadieniais. Jos šviesus atminimas liks giliai mūsų širdyse.

I N F O R M A C I J A

■ **Balandžio 14-15** dienomis posėdžiavęs 2007 metų Lenkijos evangelikų reformatų Bažnyčios Sinodas Varšuvoje siunčia šilčiausius linkėjimus visoms savo seseriškoms Bažnyčioms ir jų vadovams, parapijoms ir jų ganytojams, bažnytinėms organizacijoms ir visiems bičiuliams.

Sinodas išrinko Konsistoriją naujai 3 metų kadencijai. Konsistorijos prezidentu perrinktas dr. Witold Brozinski. Buvo paskelbti metiniai pranešimai, po jų vyko diskusijos. Sinodas priėmė oficialią poziciją Liustracijos klausimu dokumente: „Gėda ir kančia“. Šį dokumentą galima surasti internetiniame puslapyje www.reformowani.pl lenkų kalba. Naujai išrinktoji Konsistorija visos Lenkijos evangelikų reformatų vardu linki Viešpaties palaiminimo. Pranešimą pasirašė kun. Marek Zdebski, Lenkijos evangelikų reformatų vyskupas.

■ **Balandžio 15-19** dienomis Ženevoje, Berne, vyko tarptautinė konferencija, kuri yra tarsi pradinis taškas ruošiantis 2009 metais minėti žymiausio reformatų teologo prof. kun. Jono Kalvino gimimo 500 metų jubiliejų. Daugiau nei 50 reformatų atstovų iš 17 šalių dalyvavo šioje konferencijoje. Konferencijos tikslas

– nustatyti pagrindines temas ir suderinti bendrą veiksmų planą artėjančiai suvakčiai.

■ **Gegužės 6 d.** Vilniaus reformatų parapijos vaikučiai ir jaunimas per pamaldas nuoširdžiais žodžiais ir gėlėmis pasveikino mamytes ir močiutes.

■ **Gegužės 17 d.** Vilniaus mokytojų namų Svetainėje įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos sesija – susirinkimas. Dalyvavo gen.superint. kun. Rimas Mikalauskas. Pirmininkaujant kurt. Mykolui Mikalajūnui į š.m. Sinodą Biržuose buvo išrinkti delegatai: Danguolė Jurašienė, Justas Brazauskas; kandidatės: Aurelija Arlauskienė ir Dalija Gudliauskienė.

■ **Gegužės 19-20 dienomis** Ziono lietuvių ev. liuteronų bažnyčioje šaukiamas Lietuvių evangelikų Bažnyčios išėivijoje sinodas, ku-

rio metu bus oficialiai paskelbta, kad **Lietuvių evangelikų liuteronų Bažnyčia išėivijoje prisijungia prie Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčios** ir nustoja egzistuoti kaip atskira institucija. Vyr. taryba ragina išėivijos Bažnyčios parapijas rasti tinkamą būdą, kaip jos galėtų oficialiai įforminti jų bendrystę su motinine Bažnyčia Lietuvoje. 2006 m. suėjo 60 metų nuo Išėivijos liuteronų Bažnyčios įsteigimo.

■ **Birželio 2 d.** vyks tradicinė evangelišku bažnytinių jaunimo ir suaugusiųjų chorų bei ansamblių **Giesmių šventė** Biržų ev. reformatų bažnyčioje, minint LERB *Unitas Lithuaniae* Sinodo 450 metų jubiliejų.

■ **Birželio 16-17 d.** Klaipėdoje vyks Mažosios Lietuvos 80 metų jubiliejinė dainų šventė, kurioje dalyvaus ir Klaipėdos krašto evangelišku bažnyčių chorai.

DĖMESIO

Pradėjo veikti Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijos internetinė svetainė
www.reformacija.lt,
kuruojama Justo Brazausko.

Kovo 13 d. Jungtinėse Amerikos Valstijose mirė
VIKTORIJA KREGŽDIENĖ,
gimusi 1912 m. kovo 19 d. Biržuose.
Palaidota gegužės 5 d. Čikagos Lietuvių Tautinėse kapinėse.
Liko liūdinti dukra Jonė Šernienė su šeima..

Sveikiname parapijiečius:

*Sveikiname radvilietę
JURGĄ JURŠYTĘ GLUSKINIENĘ,
gegužės 18 d. atšventusių 30-ąjį gimtadienį.*

LERJD „Radvila“ Vilniaus skyrius

*ZANĘ VALIONIENĘ,
kovo 26 d. atšventusių 90 metų Jubiliejų;*

*VYTAUTĄ VALKIŪNĄ,
balandžio 21d. atšventusių 80 metų Jubiliejų;*

*DONATĄ INDRIŪNAITĘ ir
IRENĄ INDRIŪNAITĘ BEKENIENĘ,
gegužės 11d. atšventusių 70 metų Jubiliejus.*

*Linkime Jubiliatams geros sveikatos,
šventinio džiaugsmo ir
visokeriopos Dievo palaimos!*

Vilniaus ev. reformatų parapijos seniūnų taryba

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios
Unitas Lithuaniae
Sinodo Konsistorijos
prezidentas
krt. Donatas Balčiauskas
mob. 8 698 76500

Lietuvos reformatų kunigų telefonai:

Gen. superintendentas
kun. Rimas Mikalauskas
gyv. Biržuose
mob. 8~686 6 63 83,
Senjoras kun. emeritas Petras Čepas
gyv. Medekiuose
tel. 8~450 5 85 77.

kun. Kęstutis Daugirdas
(šiuo metu tęsia doktorantūros
studijas Vokietijoje)
mob. 8~686 6 70 07,
kun. Tomas Šernas
gyv. Vilniuje
tel. 213 18 10
mob. 8~687 5 68 46,
diak. Tomas Sakas
mob. 8~671 1 16 40

(šiuo metu tęsia mokslus Vokietijoje)
diak. Sigita Švambarienė
gyv. Biržuose
mob. 8~681 6 66 61
diak. Gitana Gasiūnaitė
gyv. Prahoje
el. p. saules_miestas@yahoo.com
lekt. Raimundas Stankevičius
mob. 8~614 8 25 67

Parapijos vadovybės telefonai:

Valdybos pirmininkė
Renata Bareikienė
mob. 8 688 88632
Valdybos pirmininkės pavaduotoja
Donata Indriūnaitė 234 28 24.
Seniūnai:
Vida Cupreva 236 32 24 d.,
mob. 8 673 0 45 37,
Dalija Gudliauskienė 242 91 18,
mob. 8 685 74951,
Olga Tamulėnaitė
277 03 14, mob. 8 613 60242
Rūta Kėželytė mob. 8 685 3 70 27,
Danguolė Juršienė 274 31 09 d.,
241 69 81 n., mob. 8 612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius
Dalijai Gudliauskienei
El. paštas: dalija@mail.lt,
tel. 242 91 18, mob. 8 685 74951

Leidėjai:

Vida Cupreva, Dalija Gudliauskienė,
Dalia Pronskietytė